

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **S. H.**, zast. Mgr. et Mgr. Zbyňkem Vašinkou, advokátem se sídlem tř. T. G. Masaryka 1129, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2013, č. j. MSK 62011/2013, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Čerčanská 12, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2016, č. j. 22 A 68/2013 - 83,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2013, č. j. MSK 62011/2013. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 28. 12. 2012, č. j. MMFM 142386/2012. Posledně zmíněným rozhodnutím byla dodatečně povolena stavba silnice I/48 Frýdek-Místek – Dobrá, obchvat (D 190 – místní komunikace VIII, D 204 – nadjezd v km 4,605, D – 308 odvodnění MK VIII) a bylo povoleno užívání stavby.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že otázka souladu stavby s veřejným zájmem je otázkou, kterou se musí správní orgány zabývat z úřední povinnosti, a je jejich úkolem odůvodnit případný závěr, že stavba je souladu s veřejným zájmem. Krajský soud se dále neztotožnil s námitkou, že srážkové vody u jižního svahu nájezdu jsou sváděny na stěžovalův pozemek, aniž by to bylo majetkověprávně řešeno. Ztotožnil se se správními orgány v tom, že odvodnění západního svahu jižní části nájezdu je řešeno pomocí vsaku do propustných vrstev tělesa náspu. K částečnému odtoku dešťových vod může docházet jen v době přívalových dešťů, nicméně povrchové vrstvy stěžovatelova pozemku umožňují rychlé vsakování srážkové vody a k zatopení jeho pozemků tak nemůže dojít.

[3] Krajský soud nepřisvědčil námitkám nerespektování územního plánu a neprovedení posouzení vlivu stavby na životní prostředí. Stavba byla umístěna na základě územního rozhodnutí, které nebylo zrušeno, a stavba nebyla oproti podmínkám územního rozhodnutí umístěna na jiném místě. Tvrzení o rozporu s územním plánem patří mezi okruh námitek, které měly být uplatněny v územním řízení a které proto nelze vnášet do řízení o dodatečném povolení stavby. To samé platí i pro námitku neposouzení vlivu stavby na životní prostředí a námitku, že stavba znemožňuje realizaci dvou rodinných domů, které územní plán v daném místě předpokládá.

[4] Žádné rozsáhlé terénní úpravy, na které stěžovatel poukazoval, nebyly dodatečným stavebním povolením schváleny. Pokud tedy fakticky došlo k úpravám na okolních pozemcích, je na stěžovateli, aby dal podnět k odstranění takových úprav. Jde však o otázku směřující mimo předmět posuzovaných správních řízení. Krajský soud k námitce poškození stěžovatelova domu poukázal na to, že takový následek, pokud skutečně nastal, nelze zvrátit zrušením správních rozhodnutí, ale je možné jej případně reparovat v občanskoprávním řízení formou náhrady škody.

[5] Mimo předmět přezkoumávaných rozhodnutí se dle krajského soudu nachází i námitka, že stavba byla u objektu SO 190 povolena i na pozemku, k němuž stavebník nemá a neměl žádné právo. Šlo totiž o námitku, která se vrací k původnímu stavebnímu povolení ke stavbě, která nebyla nikdy realizována. Ani námitky proti vyvlastňovacímu řízení nesměřovaly k okruhu otázek, které by mohly správní orgány v napadených rozhodnutích řešit.

[6] Krajský soud rovněž zamítl námitku proti kontrolní prohlídce stavby a přiměřenosti lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí, jakož i námitku porušení zásady rovnosti. Dodal, že námitka, že ve věci došlo k průtahům, nevede k závěru, že věcné řešení bylo nesprávné. Na základě uvedených důvodů krajský soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a zamítl ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatel poukázal na to, že v žalobě namítal, že stavebník v řízení neprokázal soulad stavby s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). S touto námitkou se krajský soud vypořádal jen částečně. S námitkou, že stavba je v rozporu s územním plánem, se nevypořádal vůbec. Z dosavadního průběhu řízení přitom nelze vyvodit jiný závěr, než že se jedná o systémovou podjatost, jelikož se žádný z dotčených orgánů nevyslovil k zásadnímu rozporu s územně plánovací dokumentací obce Dobrá.

[8] V žalobě stěžovatel rovněž namítal, že stavba byla svévolně přesunuta o více než 500 m do zóny bydlení bez ohledu na platné územně plánovací podklady, což vedlo k rozporu stavby se zájmem na zachování životního prostředí a rozporu se zájmy vlastníků dotčených pozemků. Ani s touto námitkou se krajský soud dle jeho názoru nevypořádal.

[9] Ačkoli byl stěžovatel ochoten odprodat za úředně nabízenou cenu všechny mu vyvlastněné pozemky, na nichž platný územní plán dovoloval stavbu silnice I/48, došlo k vyvlastnění těch jeho pozemků, které pro stavbu dané silnice odmítl odprodat z důvodu rozporu s územním plánem. Stavební úřad vydal dodatečné stavební povolení bez zřetele ke skutečnosti, že k části stavebního objektu D 190 stavebník neměl vlastnické právo, ani právo stavby. Poté nebylo vyhověno stěžovatelově žádosti, aby se vyvlastnění rozšířilo i na další jeho pozemky (parc č. X a X), neboť jejich užívání je nemožné či nepřiměřeně obtížné. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že taková námitka směřuje mimo předmět napadeného rozhodnutí.

[10] Stavební úřad vydal dodatečné stavební povolení v rozporu s územně plánovací dokumentací. Vedoucí stavebního úřadu stěžovateli sdělil, že jde o veřejný zájem a stavba bude bez ohledu na platný územní plán povolena, což stěžovatel považuje za flagrantní obcházení zákona. Je přesvědčen, že danou námitku nelze odmítnout s tím, že měla být uplatněna v územním řízení, jak uvedl krajský soud. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] V nynější věci jde o dodatečné povolení stavby. Dle § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 2006“), řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Vzhledem

k tomu, že správní řízení bylo zahájeno před 1. 1. 2007, tedy před účinností stavebního zákona z roku 2006, dopadá na věc stavební zákon z roku 1976.

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s námitkou, dle níž se krajský soud vypořádal pouze částečně se žalobní námitkou, že stavebník v řízení neprokázal soulad stavby s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976.

[15] Krajský soud se zabýval všemi žalobními námitkami, z nichž stěžovatel dovozoval rozpor stavby s veřejným zájmem. Tyto námitky označil čísly ad 1) až 14) a ke všem se vyjádřil, byť u některých shledal, že směřují mimo předmět správních rozhodnutí. To však nic nemění na tom, že se krajský soud se všemi žalobními námitkami vypořádal.
[16] Dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 se odstranění stavby nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem. Zákon pak demonstrativním výčtem uvádí, co se rozumí souladem s veřejným zájmem, jde zejména o soulad „*s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy*“.

[17] Stavebník se v žádosti o dodatečné stavební povolení vyjádřil obecně k veřejnému zájmu v tom smyslu, že silnice I/48 tvoří páteřní komunikaci regionu, jejíž součástí jsou i komunikace místního charakteru, které zajišťují dopravní spojení ve stávající zástavbě. I s takto pojatým souladem stavby s veřejným zájmem se stavební úřad ztotožnil, když pojednal o významu silnice I/48, což oproti stavebníkovu vyjádření ještě rozvinul. K tomu krajský soud k žalobní námitce poznamenal, že bylo povinností správních orgánů ověřovat soulad s veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud zmíněné vypořádání krajského soudu za nedostatečné nepovažuje, konstatuje přitom, že stavebníkovo vyjádření k veřejnému zájmu z hlediska dopravního významu stavby bylo uvedeno v jeho žádosti o dodatečné stavební povolení a stavební úřad je logickým způsobem prověřil.

[18] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že žádost o dodatečné stavební povolení obsahovala kromě pojednání o dopravním významu stavby i další podklady k posouzení veřejného zájmu, a to i k demonstrativně zmíněným kritériím souladu s veřejným zájmem uvedeným v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976, která měla pro věc význam. Tato demonstrativně zmíněná kritéria lze pro účely nynější věci rozdělit do dvou skupin. Jednak na soulad s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování a jednak na soulad s obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy.

[19] Co se týče prokazování souladu stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, lze konstatovat, že okruh nezbytných podkladů, na jejichž základě stavebník prokáže právě uvedený soulad, se může lišit případ od případu. Dané posuzování je totiž určeno charakterem stavby a území, což jsou individuální charakteristiky, které se mohou u jednotlivých staveb velmi různit. Obecně však lze zmínit, že k prokázání souladu stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy se stavebníkovi nabízí především předložení úplné

dokumentace skutečného provedení stavby a stanovisek (včetně závazných stanovisek) správních orgánů, jsou-li právními předpisy vyžadována. Na základě dokumentace skutečného provedení stavby, případně doplněné místním šetřením (ohledáním), je-li třeba, a stanovisek správních orgánů, opět jsou-li právními předpisy vyžadována, lze totiž zhodnotit souladnost stavby s naznačenými požadavky.

[20] Stavebník v nynější věci předložil dokumentaci skutečného provedení stavby, na jejímž základě stavební úřad dospěl k závěru o naplnění požadavků na výstavbu, technických požadavků na stavby a zájmů chráněných zvláštními předpisy. Na uvedené se opět váže hodnocení krajského soudu, že bylo povinností správních orgánů ověřovat soulad s veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud tak ani v daném ohledu nepovažuje takové vypořádání krajského soudu za nedostatečné ve vztahu ke strohé námitce, že správní orgán za stavebníka v prokázání souladu s veřejným zájmem převzal iniciativu. Stavebník totiž předložil dokumentaci skutečného provedení stavby, v řízení tudíž vyvinul potřebnou aktivitu. Na základě této dokumentace pak byl stavební úřad schopen soulad s veřejným zájmem posoudit, což bylo skutečně jeho úkolem v daném správním řízení.

[21] Co se týče prokazování souladu s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, je nutné při dodatečném povolování stavby lišit dvě situace. Zaprvé situaci, kdy stavba byla zbudována bez územního rozhodnutí, které je pro ni nezbytné, či v rozporu s ním a současně bez stavebního povolení. Zadruhé situaci, kdy pro stavbu bylo vydáno územní rozhodnutí, od nějž se stavba neodchyluje, ale nebylo vydáno stavební povolení, je-li třeba, případně stavebník nedodržel vydané stavební povolení (krajský soud zhodnotil, že tato situace nastala v nynější věci, k tomu viz bod [27] níže).

[22] V prvním zmíněném případě (tj. v případě chybějícího územního rozhodnutí, či zbudování stavby v rozporu s ním) je před dodatečným povolením stavby třeba prověřit vedle dalšího též soulad stavby s územně plánovací dokumentací a předchozími rozhodnutími o území, soulad s cíli a záměry územního plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí. Jde o posuzování, které by při dodržení postupů dle stavebního zákona z roku 1976 bylo předmětem územního řízení (srov. § 37 odst. 2 a § 39 daného zákona). Jak totiž Nejvyšší správní soud shledal v rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 - 75 (publ. pod č. 1202/2007 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), není možno připustit mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, než jaká jsou stanovena při postupu, který respektuje zákon.

[23] Ve druhém zmíněném případě (tj. zbudování stavby v souladu s územním rozhodnutím, které pro stavbu bylo vydáno, ale bez stavebního povolení, případně v rozporu s ním) se již nad rámec ověření, že stavba byla zbudována v souladu s územním rozhodnutím, není třeba věnovat posuzování, které by jinak bylo předmětem územního řízení. Důvodem je, že územní řízení, kde mohly dotčené osoby plně hájit svá práva, již úspěšně proběhlo a bylo završeno územním rozhodnutím. V daném případě je možno klást důraz na to, že stavební zákon z roku 1976 vychází z logické návaznosti jednotlivých řízení. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128 (publikovaném pod č. 1815/2009 Sb. NSS): „*Starý stavební zákon* [tj. stavební zákon z roku 1976, pozn. NSS] *byl postaven na návaznosti jednotlivých procesů a*

řízení, počínaje pořizováním územního plánu, přes územní řízení, stavební řízení a konče kolaudačním řízením. Každá z těchto fází má svůj vlastní předmět, který se liší od předmětů ostatních řízení. Všechny se vyznačují zavedením prvků koncentrace řízení a omezují okruh námitek, které lze v jejich průběhu vznášet. To souvisí právě s odlišností předmětu řízení, a tak se ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám účastníků, které byly anebo mohly být vzneseny v územním řízení, při projednávání regulačního či územního plánu (§ 61 odst. 1 věta třetí starého stavebního zákona, viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81 ve věci Okresní soud v Karlových Varech*).*"

[24] V případě zbudování stavby v souladu s územním rozhodnutím, které pro stavbu bylo vydáno, ale bez stavebního povolení či v rozporu s ním, je tak možno při posuzování, zda lze stavbu dodatečně povolit, ponechat stranou námitky, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení, jež proběhlo. Jde o výraz logické posloupnosti jednotlivých řízení, která má bránit zdvojenému posuzování téhož. V řádném stavebním řízení by ostatně námitky, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení, byly nepřípustné dle § 61 odst. 1, věty třetí, stavebního zákona z roku 1976. V případě zbudování stavby v souladu s územním rozhodnutím, které pro stavbu bylo vydáno, ale bez stavebního povolení či v rozporu s ním, se tak není stavební úřad povinen při zkoumání, zda lze stavbu dodatečně povolit, zabývat námitkami, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení, které bylo završeno vydaným územním rozhodnutím.

[25] Ke shodnému závěru v podmínkách stavebního zákona z roku 1976 Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 As 4/2009 - 111, kde uvedl: „*V daném případě se tedy stavební úřad nebyl povinen v řízení stavebním zabývat otázkou architektonických a urbanistických hodnot v území, která spadá do řízení územního. Stavební úřad tedy nepochybil, pokud v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby poukázal na to, že posuzování architektonických a urbanistických hodnot území spadá do územního řízení, které bylo pravomocně ukončeno vydáním územního rozhodnutí.*" (K hodnocení narušení těchto hodnot Nejvyšší správní soud v právě citovaném rozsudku poznamenal, že šlo nad rámec nezbytného posouzení věci).

[26] Námitka, že stavba není umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací či územním plánem, je námitkou, která mohla být uplatněna v územním řízení. Dle § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 v územním řízení stavební úřad přezkoumá navrhovanou stavbu z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací. Dle § 8 stavebního zákona z roku 1976 je územně plánovací dokumentací územní plán velkého územního celku, územní plán obce, regulační plán. Jde-li o stavbu umístěnou v souladu s územním rozhodnutím, ale zbudovanou bez nutného stavebního povolení či v rozporu s ním, není stavební úřad povinen v rozhodnutí o dodatečném povolení takové stavby posuzovat, zda je umístění v souladu s územně plánovací dokumentací. To totiž bylo předmětem předchozího územního rozhodnutí. Je třeba jen ověřit, že se skutečné umístění stavby neodchyluje od územního rozhodnutí. Není-li tomu tak, není třeba posuzovat otázky, které byly nebo mohly být posouzeny v řízení předcházejícím vydání územního rozhodnutí.

[27] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že posuzovaná stavba nebyla oproti podmínkám územního rozhodnutí umístněna na jiném místě, přičemž dle jeho hodnocení dané územní rozhodnutí nebylo nikdy zrušeno či nahrazeno (viz část G. napadeného rozsudku). Za situace, kdy krajský soud shledal, že stavba byla umístěna v souladu

s územním rozhodnutím, Nejvyšší správní soud přisvědčuje tomu, že námitkami, že stavba není umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací či územním plánem, nebylo třeba se zabývat, což také krajský soud uvedl v části G. svého rozsudku. Není tedy důvodná kasační námitka, že by se krajský soud řádně nevypořádal s námitkou, že stavba není umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací či územním plánem.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti (v části II. bodu II.) v dané souvislosti namítl, že stavba byla svévolně a bez ohledu na územně plánovací dokumentaci posunuta o více než 500 m do zóny bydlení, ačkoli měla být realizována mimo bytovou zástavbu. V této části jde o námitku směřující proti zákonnosti územního rozhodnutí, jelikož jde o argumentaci navazující na žalobu [její část A. bod 2)], kde stěžovatel tvrdil, že grafická část vyhlášky obce Dobrá č. 3/1995, o regulativech územního rozvoje obce, situuje stavbu nadjezdu v úrovni 5,1 km přeložky silnice I/48. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že územním rozhodnutím ze dne 10. 4. 1997, č. j. SÚ 51/97-328/Ko, které se týká silnice I/48 Frýdek-Místek – Dobrá-obchvat, byl vedle dalších stavebních objektů umístěn stavební objekt *D 204 Nadjezd km 5,128*. Následně byl územním rozhodnutím ze dne 24. 4. 1998, č. j. SÚ 199/98-328/Ko, které se týká vybraných objektů stavby silnice I/48 Frýdek-Místek – Dobrá-obchvat, umístěn stavební objekt *D 204 nadjezd km 4,6*. Umístění objektu D 204 se zde v těchto rozhodnutích liší o více než 500 m, které stěžovatel zmiňuje.

[29] Z kontextu napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud porovnával umístění stavby s územním rozhodnutím ze dne 24. 4. 1998, č. j. SÚ 199/98-328/Ko, které pojednává o umístění stavebního objektu D 204 na km 4,6 silnice I/48. Nepodložená je pak námitka nepřezkoumatelnosti, dle níž se krajský soud nezabýval stěžovatelovým tvrzením, že stavba byla svévolně přesunuta o více než 500 m do zóny bydlení bez ohledu na platné územně plánovací podklady. Krajský soud totiž při hodnocení, že posuzovaná stavba nebyla oproti podmínkám územního rozhodnutí umístněna na jiném místě, poukázal na své předešlé rozsudky ve věcech nynějšího stěžovatele (zmínit lze především rozsudek ze dne 7. 9. 2000, č. j. 22 Ca 492/99 - 29, a rozsudek ze dne 7. 5. 2003, č. j. 22 Ca 167/2002 - 34, proti němuž směřovala kasační stížnost zamítnutá rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2005, č. j. 4 As 20/2003 - 75; příslušné soudní spisy krajský soud připojil ke svému soudnímu spisu). V uvedených rozsudcích s odkazem na § 41 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 krajský soud shledal, že územním rozhodnutím ze dne 24. 4. 1998, č. j. SÚ 199/98-328/Ko (na jehož základě byl umístěn objekt D 204 na km 4,6), došlo k částečnému nahrazení územního rozhodnutí ze dne 10. 4. 1997, č. j. SÚ 51/97-328/Ko (na jehož základě byl umístěn objekt D 204 na km 5,1), částečné nahrazení se přitom týká i stavebního objektu D 204.

[30] Lze tak konstatovat, že v napadeném rozsudku lze najít názor krajského soudu ke stěžovatelovu tvrzení, že stavba byla svévolně přesunuta o více než 500 m do zóny bydlení bez ohledu na platné územně plánovací podklady. Nelze proto přisvědčit kasační námitce, že by se krajský soud s tímto tvrzením nevyrovnal. Otázku samotného souladu územního rozhodnutí ze dne 24. 4. 1998, č. j. SÚ 199/98-328/Ko (na jehož základě byl umístěn objekt D 204 na km 4,6), s územním plánem obce Dobrá (či územně plánovací dokumentací ve smyslu § 8 stavebního zákona z roku 1976 obecně) správní orgány vůbec nemusely řešit, jelikož nebyla předmětem správního řízení. I přesto stavební úřad poznamenal, že souladem územního rozhodnutí s územním plánem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2005, č. j. 4 As 20/2003 - 75. Nejvyšší správní soud

konstatuje, že podstatné je, že správní orgány nemusely ve správním řízení v nynější věci, které vedlo k vydání dodatečného stavebního povolení, řešit otázku souladu územního rozhodnutí s územním plánem. Pro věc bylo rozhodné, zda stavba územní rozhodnutí respektuje. Řízení, v němž bylo vydáno dodatečné stavební povolení, však není v žádném případě zákonem konstruováno jako přezkumné řízení k územnímu rozhodnutí. Tudíž nebyl ani prostor pro to, aby soulad územního rozhodnutí s územním plánem hodnotil krajský soud při projednávání žaloby proti správnímu rozhodnutí vzešlému z takového správního řízení. Pro účely napadeného rozsudku bylo plně dostačující, že krajský soud ověřil, že stavba byla fakticky umístěna v souladu s územním rozhodnutím. Územní rozhodnutí ale nepřezkoumával, protože žalobou bylo napadeno jiné správní rozhodnutí (rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému stavebnímu povolení).

[31] Jen jako *obiter dictum* k tomu, co bylo uvedeno v bodě [30], lze uvést, že v rozsudku ze dne 21. 1. 2005, č. j. 4 As 20/2003 - 75, Nejvyšší správní soud v souvislosti s rozporem územního rozhodnutí s územním plánem hodnotil názor tehdejšího žalovaného, že „[v]*e schváleném územním plánu obce Dobrá však není obsaženo konkrétní technické řešení předmětné veřejně prospěšné stavby včetně napojení na stávající pozemní komunikace. Toto řešení je vzhledem k měřítku, ve kterém je územní plán zpracován, předmětem až projektové dokumentace stavby. Stanovení trasy předmětné veřejně prospěšné stavby v územním plánu obce Dobrá tedy nevylučuje alternativní řešení. Pokud tedy byly některé stavební objekty umístěny v obou výše uvedených územních rozhodnutích (rozhodnutí z r. 1997 a rozhodnutí z r. 1998) rozdílně, neznamená to rozpor s územním plánem. Za této situace žalovaný dospěl k závěru, že soulad s cíli a záměry územního plánování byl dle jeho názoru ve vyvlastňovacím řízení v projednávané věci dostatečně prokázán územním rozhodnutím ze dne 24. 4. 1998, č. j. SÚ 199/98-328/Ko. Krajský soud v Ostravě k podané žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného takto zvolené řešení odvolacího orgánu akceptoval, a ani podle názoru Nejvyššího správního soudu takovýto postup žalovaného správního orgánu není v rozporu se zákonem.*“

[32] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že námitky proti průběhu a výsledku vyvlastňovacího řízení se zcela míjí s tím, co mělo význam posuzovat v řízení, jehož výsledkem bylo dodatečné stavební povolení. Řízení, v němž se posuzuje, zda lze dodatečně povolit stavbu, neslouží k přezkumu vyvlastňovacího řízení. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s krajským soudem, že námitky proti vyvlastnění směřují mimo předmět správních řízení, jichž se týkala žaloba.

[33] Ve vztahu k námitce, že stavební úřad vydal dodatečné stavební povolení bez zřetele ke skutečnosti, že k části stavebního objektu D 190 stavebník neměl vlastnické právo, ani právo stavby, Nejvyšší správní soud poznamenává, že jde o velmi nekonkrétní námitku. Již žalovaný stěžovatele v rozhodnutí o odvolání upozorňoval na to, že námitka je nekonkrétní a že není zřejmé, který pozemek má stěžovatel na mysli. Z důvodu nekonkrétnosti námitky může Nejvyšší správní soud přikročit toliko k jejímu obecnému vypořádání. Míra precizace námitek totiž do značné míry určuje to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je námitka obecnější, tím obecněji k ní může správní soud přistoupit a posuzovat ji (viz bod 32. rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 (publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

[34] Obecně pak lze k nekonkrétní námitce uvést, že dle rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení ze dne 28. 12. 2012, č. j. MMFM 142386/2012, je stavební objekt *D 190 – místní komunikace VIII* umístěn na pozemcích parcelních čísel 2382/2 a 2378/41

v katastrálním území Dobrá u Frýdku-Místku. Žádost o dodatečné stavební povolení byla podána dne 4. 3. 2005 Ředitelstvím silnic a dálnic ČR. Jak vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí, k datu 14. 3. 2005 pozemky parcelních čísel 2382/2 a 2378/41 vlastnila Česká republika a Ředitelství silnic a dálnic ČR bylo příslušné s nimi hospodařit. Jak pak následně Ředitelství silnic a dálnic ČR ve vyjádření ze dne 3. 8. 2012 a dne 27. 11. 2012 uvedlo, pozemky a objekty na nich byly následně předány správci obci Dobrá. Z daného tedy vyplývá, že Česká republika – Ředitelství silnic a dálnic ČR byla k okamžiku podání žádosti o dodatečné povolení vlastníkem pozemků, na nichž se dle rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení nachází stavební objekt SO 190. Následně (tj. po zahájení řízení) byl tento objekt předán obci Dobrá. Za daného stavu Nejvyšší správní soud nespatřuje žádné porušení stěžovatelových subjektivních práv.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že mu vedoucí stavebního úřadu sdělil, že jde o veřejný zájem a stavba bude bez ohledu na platný územní plán povolena, což stěžovatel považuje za flagrantní obcházení zákona. Nejvyšší správní soud se k územnímu plánu (či územně plánovací dokumentaci obecně) vyjadřoval výše, především v bodech [23] až [27], kde shledal stěžovatelovu argumentaci nedůvodnou. V dané věci tak nespatřuje namítané obcházení zákona.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

[38] Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neukládal žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout žádné náklady v souvislosti s takovou povinností, na náhradu nákladů řízení proto nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu